

Kristina Solberg Webb

EN VEJ TIL BEFRIELSE

HISTORIA

KRISTINA SOLBERG WEBB

En vej til befrielse

HISTORIA

En vej til befrielse

Copyright © Kristina Solberg Webb og HISTORIA

Forlagsredaktion: Josefine K.M. Larsen

Grafisk Tilrettelæggelse: Meluna Skov Kragelund

1. udgave, 1. oplag

ISBN 978-87-93321-97-7

E-bog udgave, 2017

Alle rettigheder forbeholdt.

www.historia.dk

Forord

Til jer af mine venner og familie, som har været en del af og vidne til min skriveproces. Jeg er evig taknemmelig for at I er i mit liv. I bidrager alle, på hver jeres måde, med varme, dybde, indsigt og visdom, glæde, humor og kærlighed. Tak fordi I er en del af mit liv. At skrive kræver en dedikeret indsats til processen, tid og tålmodighed. Hvad tålmodighed angår, så gælder det i høj grad også fra omgivelserne. Det skal ikke være nogen hemmelighed, at det til tider har været vanskeligt at prioritere skrivning frem for familie og venner. Der er familie som jeg ikke har set i det ønskede omfang og venner som jeg ikke ser mere. Det er desværre mine vilkår. Det har været en lang fødsel, fem år for at være mere præcis, og der er en efterfølger i livmoderen, så jeg håber at I forsat vil have tålmodighed med mig de kommende år.

Tak til min elskede kone, Arngod Solberg Webb, som har været en uvurderlig støtte og inspiration i en meget lang skriveproces. Du har givet mig plads når jeg var i flow og støttet mig med opmuntrende ord når jeg gik i stå. Du er kommet med værdifulde indspark og konstruktiv kritik, på en ærlig og omsorgsfuld måde. Jeg elsker dig af hele mit hjerte og håber, at du også fremover står ved min side, når jeg skriver.

Tak til Lissi Meltinis, der utrætteligt har hjulpet mig med korrektur. Du har været stærkt medvirkende til at bogen overhovedet er blevet færdig. Tak for mange vidunderlige, inspirerende og udviklende samtaler, som altid har været og er opløftende.

Tak til hele min familie, som altid, på hver jeres unikke måde, har inspireret mig på livets vej. I har vist mig aspekter af livet, som har

gjort mig i stand til at træffe de rigtige valg, og som har formet mig til det menneske, jeg er i dag. Det er jeg dybt taknemmelig for. Kreativiteten, som ligger dybt forankret i begge mine forældre, fører jeg nu videre, omend det er i en anden form. En særlig tak til dig mor, fordi du har tegnet forsiden til denne bog. Det holdt hårdt, men det lykkedes til sidst med et smukt resultat.

Tak, Maya Frida for din udtalelse til min bog, det er jeg meget taknemmelig for. Tak for fantastisk undervisning på Clairvoyance skolen. Din indsigt, visdom og teoretiske viden har jeg suget til mig. Jeg håber det skinner igennem i bogen.

Tak til Bitten Troid, fordi du introducerede mig til filosofiens verden. Det har ændret min verden for altid. Du så mig og de kvaliteter der lå gemt i mit indre, du fik mig til at blomstre. Blomsten spreder i dag sine frø og blomsterhavet vil ingen ende ta'. TAK.

Tak til dig, kære Elin Solem, fordi du ville tage dig tid til at læse min bog og komme med konstruktiv kritik. Tak for mange skønne og altid inspirerende samtaler. Tak, fordi jeg har fået lov til at opleve landstedet i dalen, det kommer læserne til gode. Det har været en skøn proces at give landstedet nyt liv.

Tak til alle jer kære intelligente mennesker, der har villet læse min bog, og er kommet med konstruktiv kritik:

Betinna Fugl og Henrik Kaarsgaard, Kathrine Westh, Peter Cahnbley, Hanne Dickow Pedersen, Christina Holm Nielsen, Mette Kofod, Louise Kanne, Maria Fugl, Lilly Handick, Gitte Hovmand. Jeg er dybt taknemmelig for alle de input, jeg har fået, og de blev alle taget til efterretning. *Jeres* bidrag har kun gjort min bog bedre og lettere tilgængelig, for alle der ønsker inspiration til deres personlige vej til befrielse. Det blev til otte gennemskrivninger. For mig har det været vigtigt, at gøre filosofien, kvantefysikken og de spirituelle indsigter "spiselig" også for den udenforstående læser, så TAK.

Kapitel 1

– Anna, du drømmer, vågn op! Janet ruskede endnu en gang, du drømmer, Anna.

Jeg vågnede med et sæt, badet i sved og viklet ind i mit dynebe-træk, der var på vej halvt af dynen. Jeg hev desperat efter vejret, som havde jeg lige løbet en maraton og ofret det sidste af mig selv.

– Hvad sker der? spurgte Janet opskræmt og med søvndrukken stemme, du ligger og fægter vildt med arme og ben.

Omtumlet forsøgte jeg at sætte mig op i sengen.

– Ha – ha, ja, min dyne, sagde jeg stadig forpustet, mens jeg tør-rede sveden væk fra overlæben med bagsiden af hånden og forsøgte at vikle mig ud af dynebetrækket. Hold da kæft, sikken et mareridt.

– Er du okay? fortsatte hun stadig i en bekymret tone og så under-søgende på mig.

Tanker og følelser væltede rundt i et virvar uden sammenhæng og alligevel med en gennemtrængende følelse af angst og desperation.

– Ja – ja, naturligvis, det var jo bare en drøm, fortsatte jeg stadig omtumlet og forvirret over situationen.

– Kan du huske noget?

Udmattet lagde jeg mig igen ned på ryggen og stirrede op i loftet.

Janet strøg mig blidt over håret, der var fugtigt af sved. Hun lagde sin varme hånd på mit bryst for at berolige mig.

Efterhånden begyndte drømmen at tage form.

– Det var, som om jeg var lænket med sådan nogle lænker, som

man brugte til slaver i sin tid. Jeg havde en lænke om halsen, på begge mine ankler og omkring mine håndled. Lænkerne var korte og forbundet med hinanden, så jeg næsten ikke kunne bevæge mig.

– Hold da op, det lyder voldsomt. Hvor var du henne? spurgte Janet og satte sig op i sengen. Hun var nu helt vågen og lyttede opmærksomt.

– Jeg ved ikke rigtig... langt nede i en grotte, tror jeg.

– En grotte? hun så forbløffede på mig.

– Jeg var lænket på en måde, så jeg kun kunne se lige frem. Det var, som om jeg altid havde siddet på den plads, det var meget underligt. På endevæggen foran mig, fortsatte jeg tøvende, mens jeg lod billederne tage form, var der forskellige skygebilleder, nærmest som på et filmlærred. Du ved, ligesom det kinesiske skyggeteater. Jeg oplevede det som en form for hjernevask, som om der var nogen bag ved mig, jeg ikke kunne se. Jeg lukkede øjnene og prøvede at genkalde mig billederne og følelserne endnu tydeligere. – JA, jeg fornemmede helt klart, at der var nogen. De ville have mig til at tro, at det var virkeligheden og den højeste sandhed, jeg så på endevæggen... jeg vidste, på en eller anden måde, at det jeg så ikke var sandheden... jeg ville væk fra grotten og forsøgte at komme fri af lænkerne. Noget sagde mig, at der måtte eksistere noget andet væk fra grotten. En virkelig verden, en højere sandhed uden de illusioner, som jeg så på endevæggen.

– Interessant... virkelig spændende, kom du fri af lænkerne?

– Ja, det tror jeg nok, sagde jeg stille, mens jeg forsøgte at huske den sidste del af drømmen, men det var uklart, om jeg rent faktisk fik revet mig løs.

På trods af det ukristelige tidspunkt på morgenen var Janet helt opslugt af min historie. Hun elskede at analysere mine drømme, som til tider kunne være temmelig medrivende.

– Hvad tror du, drømmen betyder?

– Det ved jeg virkelig ikke, lige nu betyder den ingenting. Jeg er

træt, og jeg skal op om to timer, jeg orker ikke mere nu, jeg vil sove.

Da jeg kom hjem fra arbejde, tog jeg ud på min daglige løbetur. Jeg havde brug for at tømme mit hoved for indtryk, der havde hobet sig op i løbet af dagen. Skrigende børn, konflikter, sure forældre, der klagede over, at vi var underbemandet og ikke kunne varetage deres børns interesser.

Særligt havde mit mareridt fyldt i mit hoved, og så min mor og fars udmelding om, at de nu skulle skilles efter at have været sammen i en menneskealder. Det smertede i mit bryst, når jeg tænkte på det. Det hele susede rundt i én pærevælling. Jeg følte mig forrådt og svigtet af dem begge.

Jeg løb gennem skoven og videre ned til vandet. Den jævne, rytmiske lyd af knasende grus under mine løbesko fik min vejrtrækning til at glide let og ubesværet. Vejret var dejligt, det var varmt. Vandet beroligede mig altid. Det fik mig til ikke at tænke så meget.

Der var stadig mange mennesker på stranden. Nogle sad med picnicurve, andre var ved at pakke sammen for dagen. Der var legende børn i vandkanten, hunde der legede tagfat på græsset, sorgløse og frie. Solsortens sang brød igennem børnenes glade råben og bilstøjen fra Strandvejen.

Jeg trak vejret dybt ned i maven, inden jeg stoppede for at lave strækøvelser. Det var dejligt. Det her er livet, tænkte jeg. Det var denne følelse, jeg altid ønskede at have i min krop, fri og uden bekymringer.

Janet havde forberedt aftensmaden og planlagt, at vi skulle spise ved vandet. Svedig tog jeg hende i mine arme og trak hendes spinkle, veltrænede krop ind til mig for at kysse hende.

– Nej, lad være, Anna, du er helt svedig, hun gjorde et halvhjertet forsøg på at rive sig løs fra mig.

Jeg lagde hovedet på skrå og kyssede hende blidt på halsen. Hun duftede altid så dejligt af blomster og sommer. Jeg så ind i hendes store blå øjne, der strålede af varme og ømhed og fik mig til at blive blød i knæene. Stadig med et fast tag i hendes hofte, lod jeg den anden hånd glide gennem hendes kraftige, mørke, lange hår, og kyssede hende ømt på panden.

– Uhm, mad ved vandet, det er lige, hvad jeg havde brug for. Jeg er klar om et øjeblik.

Jeg tog hurtigt et bad, mens hun pakkede maden i picnickurven.

– Vil du smøre mig ind på ryggen, skat?

– Jeg vil smøre dig ind på hele kroppen, hviskede hun i mit øre, mens hun bagfra lod sine hænder glide ned over min veltrænede krop.

– Vend dig lige om, så jeg kan se dit ansigt. Et øjeblik så hun undersøgende på mig med et kærligt blik. – Du har de smukkeste chokoladebrune øjne, ved du det?

Hun trak min nøgne krop ind til sig, mens hendes hænder gled over mine hofter, og videre op til mit bryst. Hun så undersøgende og intenst på mig, mens hun lod en pegefinger glide over mit smalle hageparti og videre op til mine læber.

– Du har nogle meget kønne, harmoniske læber, meget feminine!

Jeg svarede ikke, men lukkede øjnene og lod hende fortsætte sin undersøgelse af mig.

– Det er lang tid siden, jeg har set rigtigt på dig. Vi må gøre det her noget oftere, sagde hun og kyssede mig på spidsen af næsen. – Din næse er velformet og dine kindben markerede, du ser nu ikke så værst ud. Jeg ville ønske, at jeg kunne have sådan noget kort strithår som dit, sagde hun, mens hun lod fingrene glide rundt i mit hår.

– Og jeg ville ønske, at jeg havde dit lange mørke hår, men vi må nok affinde os med, at vi ser ud, som vi gør. Du ser i øvrigt heller ikke værst ud, sagde jeg og lo stille. – Inden vi kommer for godt i gang, skal jeg så ikke se at komme i noget tøj. Jeg er ved at dø af sult.

Jeg trådte et skridt tilbage og lod blikket glide fra top til tå på Janet.

– Og du, sexy lady, du skal vel heller ikke på stranden i stilethæle og jakkesæt?

Vi satte os ned på stranden for enden af den sundvej, vi boede på. Her kunne vi sidde i timer og tale sammen eller bare kigge ud over Øresund.

Med fødderne begravet i sandet, min elskede ved min side og lyden af vand, der roligt skyllede ind mod strandbredden, fik jeg igen følelsen af fuldkommen frihed og lykke op i mig. Længe sad vi uden at sige noget. Hver især så vi ud over vandet med drømmende blikke.

– Jeg har taget ferskner med til dessert, vil du have en? Janet rakte mig en fersken og sendte mig et kærligt blik.

Saften fra den overmodne fersken sprøjtede ud til alle sider, da jeg satte tænderne i, og sendte en lind strøm ned ad hagen på mig.

– Hov, du fik vist den overmodne fersken, lo hun hjerteligt.

Hun lænede sig ind over mig og kyskede mig blidt lige der, hvor en ferskendråbe var ved at slippe sit tag, inden den ville falde ned i mit skød.

– Ved du hvad, Janet? sagde jeg pludselig meget bestemt, hvorfor er det lige, at vi ikke altid kan have det sådan her? Jeg mener, hver eneste dag, når jeg er færdig med at løbe, slutter jeg af med at tænke: Hvor er det her en fed følelse af fred, lykke og harmoni... hvorfor er det lige, at jeg ikke gør noget mere for at ændre på tingene, så jeg i endnu højere grad kan føle sådan her? Ikke kun når jeg løber eller sidder her med dig, men altid.

Jeg kunne mærke, at lykkefølelsen i mig skiftede til en blanding af tristhed og frustration. Janet så uforstående på mig.

– Hvor kom det fra, vi sidder jo lige her og nyder hinanden, livet og

friheden. Hvorfor bliver du ikke bare i det?

Jeg trak opgivende på skuldrene og tømte mit glas for rødvin.

– Det ved jeg ikke.

Jeg lukkede mine øjne. I et splitsekund så jeg for mit indre blik glimt fra min drøm, efterfulgt af et billede af min mor og far siddende på sofaen i deres stue og mig selv overfor siddende i den nyrestaurerede Wegner-lænestol, som de engang havde arvet fra min morfar. Min far opløst i gråd, og min mor fortællende uden følelser, at de skal skilles. Det var, som om min verden brast sammen. Min mors stemme lød fjern, nærmest som hvis jeg havde vat i ørerne. Jeg kendte ikke de mennesker, jeg sad overfor. Min mor og far var da lykkelige, det havde jeg selv set.

– Lad mig vende tilbage til din drøm i nat. Du sagde noget med, at du var holdt fast med nogle lænker og noget med, at det liv, du levede i grotten var en illusion.

Jeg åbnede igen mine øjne og stirrede tomt ud over vandet.

– Janet, sagde jeg arrigt, jeg orker ikke noget med drømmetydning nu.

– Okay – okay, så må du da meget undskylde. Hun lænede sig tilbage i stolen og nippede til sin rødvin, – jamen... måske er det derfor, fortsatte hun tørt.

– Derfor? Derfor hvad? vrissede jeg.

– Fordi du ikke vil lytte.

– Jeg forstår simpelthen ikke, hvad det er, du siger, du taler jo fuldstændig i tåger, menneske.

Janet trak på smilebåndet.

– Du siger, at du i højere grad ønsker at have følelsen af fred, lykke og harmoni. Dermed siger du jo også, at der er noget, der holder dig fast i dit liv, eller... hun sendte mig et drillende blik, der er dele af dit liv, der er en illusion. Og så tænkte jeg bare, at din drøm kunne give dig en ledetråd til at give dig svar på dit spørgsmål.

Jeg sukkede og lænede mig tilbage i strandstolen med armene over kors som et andet lille, forurettet barn. Jeg følte mig ramt uden at kunne sætte en finger på, hvad hun ramte i mig. Jeg hadede, når hun provokerede mig. Hendes blik og måde at grine på gav mig ofte følelsen af, at hun havde svarene på alverdens spørgsmål, og at jeg bare gik rundt i uvidenhedens tåger. Som om hun selv så sit livs illusioner i øjnene.

– Ved du hvad, Janet, snerrede jeg, du tager mig ikke alvorligt.

Hun så forbløffet på mig.

– Ja, jeg går faktisk og har det virkelig dårligt.

Min stemme blev fast og insisterende, så jeg var sikker på, at hun forstod, jeg mente det alvorligt.

– På den ene side er jeg lykkelig, og på den anden side er jeg ulykkelig.

Janets ansigtsudtryk blev alvorligt.

– Jeg er ked af, at du har fået oplevelsen af ikke at blive taget alvorligt. Jeg tager dig *meget* alvorligt. Hun tog min hånd i sin og kærtede den blidt.

Vi tav begge et øjeblik, mens vi atter lod blikket glide ud i horisonten.

– Du siger, at du er ulykkelig, hendes stemme blev sagte, hvordan er du ulykkelig?

Jeg kunne se på hendes ansigt, at hun pludselig blev bange for, at det havde noget med vores forhold at gøre.

– Jeg ved det ikke, det er svært at sætte ord på. Jeg tav et øjeblik.

– Det har på ingen måde noget med dig... eller os at gøre. *Du* giver mig følelsen af at være lykkelig, det er bare... Janet så lettet ud.

– Kender du ikke selv det, sagde jeg indtrængende og sukkede dybt, at der bare er noget inden i dig, som ikke føles rigtigt, men du ved ikke, hvad det er?

Janet skænkede mere rødvin i vores glas. Hun lænede sig tilbage i stolen og trak benene op under sig med armene omkring benene og

hagen hvilende på det ene knæ. Eftertænksomt så hun mod aftenhimlen, mens hun nippede til sin vin.

– Jeg har egentlig ikke tænkt så konkret på, hvad der gør mig lykkelig eller ulykkelig. Jeg tror bare, at jeg har affundet mig med, at livet går op og ned. Hvis vi er heldige, får vi oplevelsen af lykke i ny og næ, og så er det jo bare om at nyde det, mens det står på... som nu, når jeg er sammen med dig. Hun tog atter fat i min hånd og gav den et klem.

Jeg trak på skuldrene, – Du har måske ret.

Jeg lod atter blikket glide ud i horisonten. En flok ænder fløj lavt hen over vandoverfladen, klar til fælles landing. Jeg spekulerede på, hvordan det mon ville føles at være en fugl. Ingen bekymringer, ingen stress. Det var, som om fuglene havde indbygget en radar, der førte dem i den retning, de gerne ville. Det var, som om de præcis vidste, hvor de skulle hen i livet. Igen sukkede jeg dybt og lænede mig atter tilbage i stolen. Det gjorde ondt i mit bryst, nærmest som en tung, trykkende fornemmelse efterfulgt af en følelse af sørgmodighed, som jeg følte, at jeg skulle undertrykke.

– Jeg tror mest af alt, at det er mit arbejde, jeg er træt af. Min stemme blev endnu fastere, nærmest vred, det hjalp mig til at undertrykke sørgmodigheden og gråden, der pressede sig på som en klump i halsen.

– I ti år har jeg arbejdet i den samme børnehave. Jævnligt skal jeg lægge øre til vanskelige forældre, der tværer ansvaret for deres børns adfærd af på os pædagoger. Jeg synes, at jeg gør et godt stykke arbejde. Jeg forsøger hele tiden at tænke nye tanker i forhold til de børn, vi har med at gøre. Hvordan vi kan støtte det enkelte barn til at udvikle sig optimalt. Jeg bilder mig ind, at jeg gør en forskel, men... når alt kommer til alt, så gør jeg måske slet ikke nogen forskel alligevel. Jeg bliver nødt til at bilde mig selv ind, at jeg gør en forskel, for ellers ville det hele jo være for tungt at bære, og så ville jeg bare arbejde på en

opbevaringsanstalt. Hvis forældrene alligevel modarbejder pædagogernes arbejde og ikke tager deres del af arbejdet, så er vi jo lige vidt.

Janet lyttede opmærksomt, men hverken afbrød eller kommenterede min talestrøm.

– Af alle de børn, som har været gennem min stue, har jeg kunnet udpege, hvilke børn, der ville klare sig godt, og hvilke, der ville få problemer i skolen, og det har holdt stik hver gang, også selvom vi har gjort en ekstra indsats for lige præcis de børn, der havde brug for det. Det er sgu da skræmmende. Hvis jeg rent faktisk havde gjort en forskel for de børn, ville det hele have set anderledes ud.

Tænk også på al den krig, død og ødelæggelse der er rundt om i hele verden. Eller alle de fattige i den tredje verden. Hvor mange milliarder kroner tror du for eksempel den tredje verden har fået bare gennem de sidste fem år? Vi betaler alle gladelig til alle mulige hjælpeorganisationer. Mest af alt for at have god samvittighed, for så har vi da gjort noget. De rige lande betaler formuer, milliarder, til den tredje verden i ulandsstøtte.

Det ser godt ud på papiret med alle de milliarder, men egentlig tror jeg, at politikerne synes, det er meget bekvemt, at de fattige vedbliver med at være fattige. Der er den ene reklame efter den anden, som fortæller, at man for blot ti kroner kan give et barn mad i en uge, eller femhundrede kroner for at give et barn en ordentlig skolegang.

Med alle de mange milliarder, der er sendt til den tredje verden, bare de sidste fem år, skulle vi jo have reddet hele Afrika fra sult, død og elendighed op til flere gange, men de sulter stadig og er stadig fattige. Hvor bliver pengene af? Hvis lommer fylder vi med guld? Vi lukker alle bare øjnene og lader, som om vi gør en forskel. Vi sørger for at have vores samvittighed i orden. DET er sgu da en illusion.

Janet så måbende på mig, som om jeg lige var landet fra en anden planet.

– Hold da op, det var da en frygtelig masse, der har hobet sig op

inden i dig. Jeg ved slet ikke, hvad jeg skal sige, det lyder jo alt sammen meget rigtigt, men... er det ikke bare sådan, det er?

– Det er jo det, der er problemet, sagde jeg endnu mere ophidset og satte mig helt ude på kanten af stolen. – Vi går alle rundt med skyklapper på og bliver mere og mere deprimerede. Stress er blevet en folkesygdom, ikke bare her, men globalt set. Vi vil alle så gerne gøre en forskel, vi skal være en succes og helst være noget særligt, vi skal være målrettede. Vi forsøger at tilpasse os det, vi tror, at andre gerne vil have af os. Jeg tror slet ikke, vi ville kunne rumme, hvis vi skulle se sandheden i øjnene.

Jeg sukkede igen og lænede mig atter tilbage i stolen, skat, det føles så kaotisk inden i mig.

Hun tog en slurk af sin vin. – Måske du har ret, men hvad vil du gøre ved det?

– Jeg ved det ikke, det er jo det, der gør det hele så pokkers frustrerende.

De følgende uger var Janet meget opmærksom på mit humør. Hun var klar over, at jeg stod i en mindre, eksistentiel krise, hvor jeg ikke helt kunne finde hoved og hale i mit kaotiske indre. På den måde var hun en fantastisk partner. Uanset hvor tosset hun end måtte synes mine problematikker var, respekterede hun altid min sindstilstand.

Jeg havde taget fri fra arbejde for at mødes med Barbara inde i København.

Barbara var min bedste veninde. Vores venskab gik helt tilbage til første dag i børnehaven for godt tredive år siden. Vi fandt sammen med det samme og dannede hurtigt vores helt egen, lille fantasiverden, som kun de færreste blev inviteret ind i og ofte røg lige så hurtigt

ud af igen. Vi havde vores eget kodesprog, som ingen andre kunne forstå. Vi legede altid sammen.

Skulle vi optage nogen i vores lille verden, skulle de igennem nogle opgaver, som de skulle bestå, før vi ville lære dem vores kodesprog. Vi fortalte historier, som vi sagde var tophemmelige, og så skulle vi se, om de kunne holde på en hemmelighed. Det kunne de sjældent og blev derfor ikke optaget.

Pædagogerne havde vores forældre til adskillige samtaler for at få dem til at indse, at det ville være til deres børns eget bedste, hvis en af os flyttede institution. Vores forældre var heldigvis uenige med pædagogerne og kunne ikke se det problematiske i vores tætte venskab. Vi boede næsten dør om dør på den samme villavej i Gentofte og var uadskillelige til langt op i vores ungdomsår.

Efter gymnasiet havde vi hver især brug for at finde vores egen identitet. Barbara blev kæreste med Jacob. De var blevet gift nu og havde fået en lille søn.

Jeg havde i gymnasiet fundet ud af, at jeg var lesbisk og havde brug for at finde mig til rette i homo-miljøet.

Forunderligt nok var det ganske udramatisk at skilles for en tid. Og da vi tre år senere igen fik kontakt, var det, som om vi kun havde været væk fra hinanden i et par uger.

Vi havde aftalt at mødes ved Storkepringvandet klokken tolv.

Det var en smuk dag. Himlen var blå med enkelte hvide vaskyer hist og her. Det var varmt. Christiansborg tårnede sig op længere fremme på den anden side af kanalen. Jeg elskede København på denne her årstid. Byen summede altid af liv og havde en afslappet atmosfære. Der var altid et virvar af gadesælgere og musikere, lige fra den peruvianske familie, der solgte smykker og tøj fra Sydamerika, til den hjemløse mand, der sang den samme KVINDE MIN, som han havde gjort de sidste tyve år.

Jeg fik øje på Barbara et stykke nede ad Strøget i menneskemængden.

Høj, slank og med de karakteristiske, mørke dreadlocks opsat i en tilfældig klump i nakken og løstsiddende gevandter kom hun valsende ned ad Strøget. Jeg vinkede med begge arme op over hovedet, til hun fik øje på mig. Jeg løb hende i møde, og vi faldt hinanden om halsen.

– Hej Barbara, dejligt at se dig.

– Hey sweetie, long time no see.

– Hvor er lillemanden henne?

– Jacob har ham. Bare fordi jeg har barselsorlov, betyder det ikke, at jeg skal tage hele slæbet, så han har taget en fridag. Jeg havde bare brug for at hygge med dig, og Jacob skal jo også mærke, hvordan det er at have en hverdag med sådan en lille størrelse. Vi grinede begge to.

– Hvad siger du, Anna, skal vi gå i Nyhavn og spise frokost?

– Lad os det, jeg er også ved at være sulten.

Hun tog mig under armen og sendte mig et varmt og kærligt blik. Hvis man ikke lige vidste det, skulle man tro, vi var kærester. Sådan havde det altid været.

– Nå, hvad så, Anna, hvordan går det med de to lovebirds fra Hellerup?

Jeg sukkede og trak på skuldrene. – Det er op og ned. Janet og jeg har det på sin vis godt sammen, men... jeg ved ikke, jeg er nok bare kørt træet i det på arbejdet for tiden. Jeg har brug for noget andet, men jeg ved ikke rigtig hvad. Det er bare... det føles, som om der er en masse inden i mig, som ikke hænger sammen, jeg kan ikke rigtig finde hoved og hale i mine følelser.

– Okay, det lyder voldsomt.

– Nok om det lige nu. Hvad med jer, hvordan er det at blive forældre?

– Åh, hvad skal jeg sige. Altså, det er jo superfedt at få sådan en lille størrelse ind i vores liv, men det er sgu lidt hårdt, at vores fokus er

på ham hele tiden. Vi kan jo ikke bare gøre, hvad der passer os, som vi gjorde førhen. Og sex er en by i Rusland, det er der hverken overskud eller lyst til. Barbara grinede, – Så hvis jeg ser lidt tyk ud bag ørerne, så er det altså derfor.

Vi brød begge ud i en indforstået latter.

– Vi er sgu nogle kønne kvinder, sagde hun, mens hun fortsat grinede, det lader til, at vi begge har brug for en god tøs snak.

Arm i arm fortsatte vi ned ad Strøget mod Kongens Nytorv. Det vrimlede med turister i alle afskygninger og unge, nyudsprungne studenter, der stolt viste deres studenterhuer frem. De smilede og så alle så ubekymrede ud, som om der ikke var noget i denne verden, der kunne vælte dem af pinden.

Som altid, på en varm sommerdag, var der sort af mennesker i Nyhavn. Unge som gamle sad langs bolværket og drak øl eller Breezers. Jazzmusikken svingede længere nede ad den brostensbelagte gade. Kineserne havde indtaget deres sædvanlige territorium, hvor de samlede tomme øldåser og flasker i store tasker eller sække. Nogle gange stod de sågar og ventede på, at den sidste tår blev drukket og hev næsten flasken ud af hånden på én, inden flaskeåbningen havde forladt munden. Hvis de blev viftet væk, blev de sure og råbte på kinesisk, mens de gestikulerede: IDIOT med den ene hånd. Alt var, som det skulle være, alt var, som det plejede, trygt og dejligt.

Vi fik et bord på Restaurant Færgeskroen i forreste række, så vi havde udsigt til de flotte skonnerter, der lå til kajs langs bolværket.

Vi bestilte begge en stor fadøl og en frokostplatte.

– Nå, Anna, skål for os og for livet, Barbara hævede glasset.

– Skål, Barbara, for os og for livet.

– Lad mig så høre, hvad er det, du går og slås med?

Jeg fortalte hende om min mors og fars skilsmisse, om mine frustrationer på arbejdet, min drøm om løsrivelse fra lænkerne i grotten og

om de tanker, den havde ført med sig og om min længsel efter lykke, fred og harmoni.

Hun så rystet ud.

– Hold da kæft, der er da ikke noget at sige til, at du har det skidt. Jeg er oprigtig ked af at hører det med dine forældre, det havde jeg godt nok ikke regnet med.

– Jeg har ikke lyst til at tale om min mor og far, sagde jeg bestemt og tog en slurk af min øl.

– Okay, det er klart. Barbara tav et øjeblik, som om hun tænkte over, hvad hun skulle sige. – Jeg kender godt følelsen af at være splittet indeni, og længslen efter lykke og harmoni. Når jeg får mediteret lidt på det, plejer jeg at se det som en mulighed for udvikling, og det hjælper mig til at ændre mit fokus til alt det positive, der sker i mit liv, i hvert fald for en stund. Ofte glemmer jeg, at lykken altid er der, det er bare et spørgsmål om at gribe den.

Hun tog en slurk af sin øl og sendte mig et underfundigt blik.

– Som min spirituelle mester altid siger... hun parodierede sin mester, krummede ryggen og satte tænksomt hånden under hagen og ændrede sin stemme til en dyb, rolig mandestemme:

”Vi må ha’ tillid til, at vi selv kan opløse vores egen lidelse. Du er din egen frelser, ingen andre kan gøre det for dig.” Hmm... Hun tyggede lidt på ordene, som gamle mænd kan finde på at gøre. *”Forandringer i vores liv behøver ikke føles som en kamp, ofte er det nok at ændre på de opfattelser, der begrænser os.”*

Vi begyndte begge at grine.

– Åh, for fanden, Barbara, du får det til at lyde så let.

– Ja, jeg ved det. Hun tømte sit glas og signalerede til tjeneren, at vi godt ville have to fadøl mere. – Jeg siger på ingen måde, at jeg selv formår at leve efter de vise ord, men det er en god reminder for mig, når jeg går i selvsving i selvmedlidenhedens sovs.

Inden vi fik set os om, havde vi siddet og snakket i tre timer om livet, om vores drømme, om livets udfordringer og om livet som en illusion. Jeg blev nu ikke så meget klogere på mine egne frustrationer, men jeg blev klar over, hvor meget vi egentlig affinder os med. Det var, som om det trykke og velkendte var det, vi allerhelst ville klamre os til, fordi det var det letteste.

Vi tog afsked, der hvor vi mødtes ved Storkepringvandet. Jeg gik tilbage ned ad Købmagergade mod Nørreport Station. Jeg havde ikke travlt med at komme hjem. Janet havde møde på tegnestuen og kom sent hjem, så jeg kunne lige så godt benytte lejligheden til at gå lidt på shopping.

Ved Rundetårn stod en høj, kraftig, karseklippet mand midt i halvtredserne og delte flyers ud. Jeg *hadede*, når jeg ikke bare kunne gå i fred på gaden uden at blive stoppet af diverse avissælgere og andet godtfolk, som ønskede støtte til at redde verden. Jeg forsøgte at undgå øjenkontakt med ham og gik lidt til siden. Det så ikke ud til, at han havde tænkt sig at lade mig slippe. Han gik mig i møde med et venligt smil på læben.

– Undskyld, har du et øjeblik?

– Helst ikke, svarede jeg afvisende. Stadig uden øjenkontakt.

Han gik op på siden af mig, mens han forsøgte at overbevise mig om, at han havde en meget klar fornemmelse af, at jeg havde brug for lige *det*, han tilbød.

– Okay, så du har en *meget klar* fornemmelse af, hvad jeg har brug for, sagde jeg sarkastisk, du kender mig jo slet ikke.

– Det behøver jeg heller ikke, jeg kan se det i din aura. Du er i vildrede, fortvivlet og i kaos.

På trods af sommerheden løb det mig koldt ned ad ryggen. Jeg gik videre og satte farten op for at ryste ham af.

Hvad fanden bilder han sig ind, tænkte jeg ved mig selv. Hvorfra ved

han, at jeg er i en mindre, eksistentiel krise?

Da han ikke så ud til at opgive sit forehavende, stoppede jeg brat op.

– Hør nu her, sagde jeg vredt, jeg er ikke interesseret i det, du har at tilbyde. I øvrigt er du way out med hensyn til din iagttagelse af mig, løj jeg.

– Okay. Må jeg ikke bare give dig denne her flyer, hvis du skulle ombestemme dig?

Han rakte mig en foldet A4-side med overskriften: EN VEJ TIL BE-FRIELSE og med noget, der lignede et stort hjul på forsiden. Jeg tog den ud af hånden på ham for at få fred og lagde den ned i min taske.

– Er du nu tilfreds?

Manden nikkede, smilede venligt og undskyldte ulejligheden.

Jeg gik lettere irriteret videre. Irriteret over, at han havde ødelagt mit ellers så gode humør og irriteret over, at han tilsyneladende kunne se i min aura, hvordan jeg havde det.

Jeg havde mistet lysten til at hygge i København, så jeg vendte næsen hjemad mod Hellerup, her var det nok ikke sandsynligt, at jeg ville støde på underlige, anmassende mennesker, der kunne læse min aura, hvad det så end var.

Janet kom først hjem ved midnat. Jeg vågnede, da hun kyssede mig på panden. – Hej skat.

Jeg strakte mig. Jeg var vist faldet i søvn på sofaen tidligere på aften.

– Hej, sagde jeg søvndrukken, hvad er klokken?

– Lidt i tolv. Jeg har noget, jeg skal fortælle dig. Janet lyste op i hele ansigtet og satte sig på kanten af sofaen.

– Okay, sagde jeg og satte mig halvt op, lad mig høre.

– Jeg er blevet tilbudt at tage til New York sammen med Peter for at få en stor aftale i hus med en af vores største kunder. Vi skal stå for markedsføringen i hele Europa, hvis vi får aftalen.

- Hold da op, det lyder spændende. Hvornår skal du af sted?
- Om fjorten dage, vi skal lige have de sidste ting på plads. Jeg har ordnet det sådan, at du kan tage med, hvis du vil. Det kommer jo til at falde lidt sammen med vores sommerferie.
- Øh... ja, selvfølgelig, det kunne da være fantastisk. Hvor længe skal vi være der?
- En uge, regner jeg med. Altså, jeg kommer jo til at arbejde en del de første par dage, men det meste skulle gerne være på plads, inden vi tager af sted, så jeg har en forventning om, at vi har aftalen i hus efter et par dage, og så har vi resten af ugen sammen. Firmaet betaler for opholdet, også for dig.
- Jamen det lyder da fantastisk, den er jeg med på, sagde jeg lidt nonchalant, lykkelig uvidende om, hvad denne tur kom til at betyde for min fremtid.

Kapitel 2

Vi landede planmæssigt i Newark Lufthavn. Jeg glædede mig vanvittigt. Janet og jeg havde i flere år talt om at tage til New York, og nu var vi her.

Da vi langt om længe kom ud af lufthavnen, blev vi mødt af en varm dyne af hede, der næsten fik os alle tre til at miste pusten.

– Hold op, hvor er her varmt og fugtigt, stønnede jeg, mens jeg forsøgte at løsne min T-shirt fra min fugtige krop, det er da næsten ikke til at holde ud.

Inden vi fik set os om, havde en chauffør taget vores kufferter og lagt dem i sit bagagerum.

– Where to? spurgte manden på gebrokket engelsk. Han var en lille, tyk, mørklødet mand med et charmerende glimt i øjet.

– The Kazula Hotel ved 5th Avenue, sagde Peter arrogant og viftede os hen til bilen. Inden han satte sig ind i den slidte gule taxa, lod han blikket glide fra top til tå på den arme mand, der høfligt smilede tilbage vel vidende, at blikket fra Peter ikke var venligt ment. Jeg fulgte i hælene på Janet, som tilsyneladende ikke reagerede på Peters overlegne facon. Jeg havde lyst til at undskylde hans opførsel over for chaufføren, men undlod for ikke at skabe en dårlig stemning fra starten.

Der var dejlig tempereret i bilen, men lugten fra en grøn Wunderbaum, som dinglede ned fra bakspejlet, sendte en kvalmende dunst af noget, der sikkert skulle forestille at være gran ud i bilen, og de slidte lædersæder klistrede til bagsiden af mine lår, men vi var i New York,

og jeg besluttede mig for, at Peters arrogance ikke skulle ødelægge mit humør.

Det tog omtrent en time at køre de cirka tyve kilometer, der var fra lufthavnen til hotellet. Vi standsede ud for The Kazula Hotel. Bygningen var flot med udvendig ornamentering. Arkitektonisk kunne det godt se ud som en bygning helt tilbage i 1920'erne. Jeg var overvældet over den luksus, hotellet emmede af. Janet og jeg ville aldrig bruge så mange penge på hotel.

Værelset var stilfuldt og enkelt indrettet med en fantastisk udsigt ud over byen. Det havde været en lang dag. Selvom klokken kun var tyve, amerikansk tid, så var klokken to om natten for os.

Janet og Peter skulle tidligt op til møde næste morgen, så efter et hurtigt bad besluttede vi os til at tage en godnatdrink på tagterrassen, som havde en fantastisk udsigt over Manhattens gader. Der var en forunderlig ro og afslappethed på terrassen, og alligevel kunne man fornemme den hurtige puls fra gaderne langt under os.

Som ventet vågnede vi alle tre tidligt. Klokken otte havde vi spist et overdådigt morgenmåltid og var klar til dagen. Janet og Peter satte sig for at gå strategien igennem for mødet, og jeg gjorde mig klar til at gå på opdagelse i New York.

Jeg havde besluttet mig for at starte dagen i Central Park, da den ikke lå langt fra hotellet. Jeg trådte ud på gaden og stod et øjeblik for at orientere mig. Vejret var mere behageligt, end da vi ankom i går. Det var stadig varmt, men knap så fugtigt. Den elegant klædte portier spurgte høfligt, om jeg ønskede en vogn. Jeg takkede nej og smilede venligt. 5th Avenue summede af liv. Jeg følte mig en anelse malplaceret i det her inferno af rige mennesker, dyre designerforretninger og store biler, men det var også sjovt, for jeg måtte indrømme, at jeg følte mig lidt vigtig, netop trådt ud fra et af New Yorks mest

eksklusive hoteller. Der var sjovt nok ingen, der tog notits af, at jeg kom gående i et par slidte jeans, klipklapper og en løstsiddende, hvid bondeskjorte fra H&M, som på ingen måde signalerede elegance eller rigdom.

Jeg var ikke kommet ret langt ind i Central Park, før jeg stødte på de første hjemløse, der trissede rundt med deres habengut i poser, og lige rundt om hjørnet kørte den ene limousine efter den anden. Et absurd stemningsbillede.

Det var forunderligt at gå rundt her i kontrasterne by blandt alverdens mennesker, hvide, sorte, unge og gamle, rige med tydelige tegn på botoxindsprøjtninger og fattige uden i en naturlig forening. På stien længere fremme stod en forhutlet mand og holdt tale ud i den blå luft. Det var lidt svært at finde hoved og hale i, hvad han talte om, men han så ud til at have helt styr på det selv, og ingen gjorde sig den ulejlighed at stoppe op for at lytte til ham.

Jeg satte mig på en bænk ved en lille sø og nød stilheden. Jeg undrede mig over, at der hist og her var enorme klippefremspring, som var jeg på Bornholm, og spekulerede på, om det var klippestykker, der var lagt der som en kulisse i en hollywoodfilm, eller om de havde ligget der altid. Det var vanskeligt at forestille sig, at jeg lige nu befandt mig i hjertet af New York City. Det var, som om Central Park var indhyllet i én stor, usynlig boble, der holdt al støj fra byen ude, og som gjorde den til en fredfyldt oase og et fristed for byens travle indbyggere og turisterne. Solens stråler spillede i vandoverfladen, og fuglene strøg gennem de buske, der voksede tæt ved vandkanten.

En mand, først i trediverne som jeg selv, satte sig ved siden af mig på bænken. Han havde kort, lyst, uglet hår og fuldskæg, som godt kunne trænge til at blive trimmet. Han var iført en sort undertrøje, der afslørede en veltrænet overkrop, et par løstsiddende, lyse bukser af hør, og så havde han bare tæer. Han så ikke hjemløs ud, selvom han

havde beskidte fødder. Han lignede måske snarere en lalleglad original eller en stor dreng i en mandekrop.

– Hey, hvordan går det? smilede manden imødekommende.

På trods af, at han så tilforladelig ud, kunne jeg mærke en uro sprede sig i kroppen. Jeg rykkede mig lidt til siden for ikke at sidde for tæt på ham.

– Fint, tak.

– Du ligner ikke én her fra byen! Hvor er du fra? uden at vente på svar fortsatte han ufortrødent, – Europa?

Ligner ikke én fra byen, hvad mente han med det. New York var fyldt med millioner af forskellige mennesker, der lige præcis ikke lignede hinanden.

– Jeg er fra Danmark, sagde jeg og smilede høfligt.

– Åh, Danmark, der er dejligt. Hans strålende grønne øjne lyste op i begejstring. – Jeg har for nylig været i København til en meget interessant workshop: EN VEJ TIL BEFRIELSE, sagde han højtideligt og så meget vigtig ud. – Meget interessant, sagde han sagte, mens han nøje iagttog mig.

– Okay, svarede jeg høfligt og forsøgte ikke at møde hans intense blik, som jeg fornemmede ud af øjenkrogen.

En vej til befrielse... noget sagde mig, at jeg havde hørt det før, men jeg kunne ikke lige placere det. Jeg tænkte, at jeg nok blandede noget sammen.

– Jeg var egentlig på vej over til nogle venner for at meditere. Vi mødes her i parken hver formiddag til fælles meditation, alle er velkomne, også du, hvis du har lyst. Et øjeblik sad han tavs og studerede mig. – Da jeg så dig, var der noget, der sagde mig, at jeg skulle sætte mig ved siden af dig, og det giver jo rigtig god mening, nu hvor jeg ved, du er fra Danmark.

– Jeg er ikke sikker på, jeg forstår hvad du mener, men det var hyggeligt at møde dig.

Jeg vendte mig lidt væk fra ham for at signalere, at jeg ikke var interesseret i at snakke.

– Jeg tror ikke på, at der er noget i denne verden, der er tilfældigt, fortsatte han ufortrødent, uagtet at jeg tydeligt havde signaleret, at jeg ikke ønskede at snakke. – Jeg er sikker på, vi skal noget med hinanden.

Jeg vendte mig og så målløs på ham.

– Sidder du og flirter med mig? For hvis det er tilfældet, så er jeg ikke interesseret.

– Nej, på ingen måde. Jeg undskylder, hvis jeg har givet dig det indtryk, men når sådanne sammentræf opstår, er det fordi der er noget vigtigt på færde.

– Ha – ha, ja, men jeg tror altså på tilfældigheder, og jeg er ret sikker på, at vi ikke skal noget med hinanden.

Han smilede nærmest overbærende til mig.

– Jeg fik slet ikke præsenteret mig ordentligt. Mit navn er John.

Han rakte sin spinkle, bløde hånd frem for at hilse. Han havde beskidte negle, men ellers bar hånden ikke præg af, at han havde udført fysisk hårdt arbejde.

Det var vanskeligt at være afvisende over for ham, for han udstrålede kun venlighed, og hans grønne øjne blev til to funklende, smalle sprækker i det solbrændte ansigt, når han smilede. Jeg overvejede hurtigt, om jeg bare skulle sige et andet navn, da mit navn egentlig ikke vedkom ham.

– Anna, hørte jeg mig selv sige. Jeg gav ham hånden, og ærgrede mig over, at jeg ikke kunne finde på et andet og mere originalt navn.

– Ved du hvad, Anna, sagde han med en næsten fløjlsblød stemme, jeg fornemmer, at du ikke er parat endnu, så kan vi lave den aftale, at hvis vi mødes igen, så tager vi en kop kaffe sammen, og så må du love mig, at vi tager en diskussion om tilfældigheder.

Jeg smilede og tænkte ved mig selv, at det nok ikke var særlig sandsynligt, at det ville ske, så jeg indvilligede i aftalen.

– Det er en aftale, sagde jeg og gav ham hånden.

Han rejste sig og smilede igen venligt til mig.

– Okay, det vil jeg se frem til. Jeg er sikker på, at vi mødes igen.

Han begyndte at løbe, var formodentlig ved at komme for sent til sin meditation. Han forsvandt rundt om et hjørne længere nede ad stien.

Jeg følte mig lidt underlig til mode og kunne ikke finde ud af, om det var en ubehagelig, sjov eller besynderlig oplevelse, jeg lige havde haft, eller måske det hele på én gang. Jeg havde været i New York i mindre end et døgn og følte mig allerede overvældet af indtryk. Jeg bladrede tilfældigt i min guide for at finde ud af, hvor jeg nu skulle hen. Der var så meget, jeg gerne ville se, men jeg havde lyst til at opleve det med Janet.

Jeg besluttede mig for at udforske Central Park lidt mere. Her var fredfyldt, og det var interessant at iagttage de mennesker, der benyttede sig af parken.

På en stor græsplæne stod en gruppe mennesker og lavede noget, der lignede gymnastik i slowmotion. Der var unge og gamle sammen, og deres bevægelser var synkroner. Det så meget fascinerende ud. Jeg spekulerede på, hvad det skulle gøre godt for og satte mig på en bænk, hvorfra jeg kunne se denne sære form for gymnastik. Jeg tog mig selv i at falde hen i ingenting blot ved at iagttage de langsomme bevægelser.

Det gav et sæt i mig, da en ældre, spinkel posedame med en alt for stor strikhue på hovedet og lasede trøjer lag på lag samt en trækvogn efter sig pludselig stod foran mig og skyggede for dem, jeg sad og betragtede.

– Vær ikke bange, kære barn, jeg gør ingen ondt. Må jeg sætte mig?

– Øh, ja, naturligvis, fik jeg fremstammet.

Hun lignede et slidt fugleskræmsel, der kunne skræmme selv den mest hårdkogte kriminelle væk blot ved sin tilstedeværelse. Jeg rykkede mig ned i den anden ende af bænken.

Posedamen brød ud i en høj latter. – Ja, jeg dufter ikke ligefrem af Chanel, så det er okay, men tro ikke, det gør mig til et dårligere menneske.

Jeg lod, som om jeg ikke hørte, hvad hun sagde og stirrede stift på dem, der dyrkede gymnastik. Jeg overvejede, om jeg skulle løbe min vej, eller måske jeg bare skulle rejse mig og gå. På den anden side var jeg pinligt berørt over, at jeg dømte hende ved hendes udseende og ramme lugt. Hun havde jo på sin vis ret i, at bare fordi hun ikke duftede af Chanel, hvilket var en underdrivelse, var hun jo ikke et dårligere menneske af den grund. Der stod jo også otte-ti mennesker foran mig, så der var vel grænser for, hvad hun kunne gøre, hvis hun ville mig noget ondt.

– Det er meget fascinerende, det de gør dér, sagde hun og pegede ud på græsset.

– Ja, svarede jeg kort.

– Ved du, hvad det hedder? spurgte hun.

– Nej, jeg kender ikke den form for gymnastik.

– Det hedder Tai Chi og er en ældgammel asiatisk form for træning af krop og sind. Jeg har dyrket det i mange år efterhånden, ikke dagligt, men med jævne mellemrum går jeg herover og træner med.

Jeg så på hende og kunne ikke lade være med at smile. Jeg tænkte ved mig selv, at hun nok var fuld af fantasi og gode historier.

– Ja ja, du smiler, men jeg kan fortælle dig, at siden jeg startede, har jeg ikke haft så meget som *en eneste* sygedag. Jeg er sund og rask og har et smidigt sind. Hun rettede ryggen og satte næsen i sky, mens hun stolt kiggede på dem, der dyrkede Tai Chi.

– Ser du, jeg har ikke altid været posedame, det er et valg, jeg har truffet for mange år siden.

Kvinden havde tydeligvis behov for at snakke, og hun virkede mindre skræmmende, efter hun havde fortalt, at hun dyrkede Tai Chi, men jeg vidste ikke, hvad jeg skulle sige.

Hun lænede sig tilbage på bænken og fortsatte med sin rolige stemme, – Tænk, hvis mennesker ikke var så bange for hinanden?

Tænk, hvis jeg til hver en tid kunne sætte mig på en bænk og sige: Jeg har brug for at snakke, vil du lytte til mig et øjeblik?

Tænk, hvis alle mennesker ikke havde nok i sig selv?

Jeg blev flov over, at jeg havde ignoreret hende. Jeg brød min hjerne for at finde på noget fornuftigt at sige. Jeg så på hende og smilede lidt forlegent.

– Må jeg spørge, hvorfor du har valgt at leve, som du gør?

– Selvfølgelig, kære, selvfølgelig, hun smilede varmt. Hendes mandelformede, brune øjne lyste op, så smilerynkerne omkring hendes øjne blev tydelige. Snavset i hendes ansigt fik furerne til at virke dybere, end de formentlig var.

– Jeg havde engang en fremtrædende stilling i Cozak. Kender du Cozak?

– Øh, jeg ved ikke, jeg synes, jeg har hørt navnet.

– Cozak Corporation var et af verdens største selskaber indenfor bl.a. naturgasdistribution med over femten tusind ansatte. I år 2000 havde vi en omsætning på over hundrede milliarder dollars.

Hun holdt inde et øjeblik og sukkede dybt, lagde armene over kors og begyndte at skraldgrine, nærmest overstadigt.

– Ved du hvad, kære, sagde hun mens hun hulkede af grin.

– Nej, svarede jeg, mens jeg forsøgte at holde min egen latter tilbage. Ikke fordi der var noget at grine af, men hendes latter smittede, og jeg var forvirret over hendes reaktion.

– Undskyld mig, men det er altså meget morsomt. Ved du, hvad der skete?

Inden jeg nåede at svare, fortsatte hun. – Året efter gik vi konkurs. Hun brød igen ud i en endnu højere latter.

Jeg kunne ikke længere holde latteren tilbage. Jeg syntes stadig ikke, der var noget at grine af, men hendes latter var så smittende,

at jeg måtte overgive mig. I flere minutter sad jeg der på en bænk i Central Park og grinede overstadigt, nærmest i mavekrampe, med en posedame, jeg lige havde mødt. Efterhånden ebbede latteren ud. Vi tørrede begge vores øjne. Hun sukkede igen dybt.

– Kære barn, sagde hun nu med sagte stemme, du kan nok tænke dig, at det var noget af et chok. Jeg troede så meget på den virksomhed, som jeg havde lagt mit liv og sjæl i, at jeg investerede hele min opsparing i Cozak. Jeg mistede alt, hvad jeg ejede fra den ene dag til den anden, bare sådan ud i den blå luft. Puf, sagde hun og lavede en luftig bevægelse med sine hænder.

Jeg havde lyst til at fnise af hendes komiske udtryk, men det alvorlige emne taget i betragtning gjorde, at jeg beherskede mig.

– Det er jeg ked af at høre, sagde jeg stille.

Hun smilede igen og slog ud med armene, som ejede hun hele verden.

– Det skal du ikke være, kære barn. Se, hvad jeg har fået. Jeg har alt, hvad jeg har brug for. Det var ikke så meget det, at jeg mistede alt, hvad jeg ejede, det var mere det, at mit liv var en illusion. Jeg troede, at regnskaberne var reelle, men det viste sig, at de mennesker, jeg kendte personligt og beundrede for deres forretningssans var bedragere og korrupte mennesker, der havde været lige lovligt kreative med regnskaberne. Lige til det sidste troede jeg på de mennesker. Min verden brød sammen, og jeg vidste ikke længere, hvad der var sandt eller usandt. Hvad var virkelighed og hvad var illusion? Den 2. december 2001 blev jeg fyret. Jeg måtte tage mit liv op til revision, hele mit liv.

Jeg lyttede til hende, som tydeligvis havde brug for at fortælle sin historie. Vi blev afbrudt af én af deltagerne fra Tai Chi holdet, som kom hen til os.

– Hej, Roberta, hvordan har du det?

– Vidunderligt, kære ven, vidunderligt. Jeg sidder her med... gode

gud, sagde Roberta forbløffet, jeg har slet ikke spurgt, hvad du hedder.

– Anna, svarede jeg og smilede overbærende. Jeg havde jo heller ikke spurgt til hendes navn.

Manden rakte hånden frem for at hilse og præsenterede sig som Tom.

– Vi har ikke set dig til Tai Chi i nogle dage, vi var ved at blive bekymrede for dig.

– Åh, kære ven, der er ikke noget at bekymre sig over. Du ved, enten kan du handle på det, du bekymrer dig om, og så behøver du slet ikke at bekymre dig. Eller også kan du intet gøre, og så behøver du heller ikke bekymre dig.

Tom lo, – Du har så ret, kære Roberta. Han sagde farvel og gik tilbage til gruppen. Jeg følte mig pinlig berørt over ikke at have troet på Roberta, da hun fortalte, at hun dyrkede Tai Chi.

– Hvor kom jeg fra? Jo, jeg skulle gøre op med hele mit liv. Jeg brugte Central Park som terapisted. Jeg gik her i timer i bidende kulde, men det gjorde ikke noget, for her kunne jeg finde ro til at tænke og mærke mig selv... det var også her, jeg mødte Tom, som underviser i Tai Chi... hun holdt inde et øjeblik og kiggede tomt ud i luften. – Det var skræmmende, for jeg fandt ud af, at jeg på ingen måde var lykkelig. Jeg arbejdede altid og havde så travlt med at tjene penge, at jeg helt glemte at leve livet. Jeg var aldrig blevet gift og havde aldrig fået børn. Mine forhold var overfladiske. Det var ikke bare mit arbejde og mit forhold til mine kolleger, der var en illusion, hele mit liv var en illusion.

Jeg havde bildt mig selv ind, at alt omkring mig i min egen lille verden var sandheden og den eneste form for lykke, penge – penge – penge. Hun flagrede igen med armene og lavede himmelvendte øjne. – Jeg så slet ikke de små ting i livet, som virkelig giver følelsen af lykke; såsom at sidde og iagttage legende børn, hun fik et længselsfuldt blik i øjnene, som om det smertede hende, at hun ikke selv havde

fået børn, de er så umiddelbare og ærlige i deres udtryk, de er nysgerrige på livet, de stiller alle de store spørgsmål. Vi kan lære meget af at iagttage og lytte til børn... eller mødet med et fremmed menneske, der har noget på hjertet, og som giver sig tid til at lytte, virkelig lytte, som nu, hvor jeg sidder med dig, eller når Tom ser mig og spørger, hvordan jeg har det. At se verden på godt og ondt, virkelig se og gå nysgerrigt på opdagelse i livet og verden omkring mig uden fordømmelse, men med et åbent sind for den mangfoldighed, livet rummer.

Roberta stoppede sin talestrøm og smilede tilfreds, mens hendes blik gled ud over græsplænen, som nu lå øde hen.

Jeg var helt overvældet over hendes åbenhed og ærlighed. Jeg havde lyst til at høre mere, men jeg ville på den anden side ikke presse mig på, og jeg var ved at blive sulten.

Jeg rømmede mig lidt, – Øh, Roberta, jeg tænkte på, om jeg kunne byde på lidt mad, jeg er ved at blive sulten.

Hun smilede varmt til mig.

– Det er meget venligt af dig, kære Anna, men jeg havde lige spist, inden jeg kom her og mødte dig. Jeg skal sige dig, hver dag kommer jeg i The Holy Apostles Soup Kitchen på 9th Street, og der får jeg min mad. Det er et dejligt sted, du skulle næsten se det. Jeg kunne vise dig det i morgen?

– Jeg ved ikke rigtigt. Jeg er i byen med nogle venner, de er bare til møde lige nu, det er derfor, jeg er her i Central Park alene.

– Tag dine venner med, så vil jeg vise jer, hvad næstekærlighed er, noget I ikke finder på 5th Avenue.

Hun brød igen ud i en høj latter. Sjældent havde jeg mødt et menneske, der i den grad var fyldt med humor og positiv livsenergi, og så var hun posedame!

– Mød mig klokken ti i morgen formiddag for enden af 7th Avenue, dér hvor gaden støder op til Central Park. Jeg skal videre nu, det har været yderst behageligt at møde dig, kære ven.

– I lige måde, Roberta, jeg vil se, hvad jeg kan gøre for at være der i morgen.

Hun rejste sig fra bænken uden yderligere ord og begyndte at gå med sin trækvogn efter sig. Hun så sig ikke tilbage, men gik i et roligt tempo mod... Ja, gad vide, hvor hun skulle hen.

Jeg var sulten og træt. Jeg var endnu ikke kommet mig over tidsforskellen, og jeg kunne slet ikke overskue, hvis jeg skulle møde flere venlige mennesker, der ville snakke. Klokken var efterhånden blevet fjorten, og jeg havde ikke hørt noget fra Janet endnu. Jeg besluttede at gå tilbage til hotellet, her kunne jeg få lidt at spise og tage mig en lur inden Janet og Peter kom tilbage.

De kom først ved 18-tiden og var helt oppe at køre over, hvordan mødet var gået. Janet hoppede overstadigt op i sengen og kyskede mig.

– Anna, det er fantastisk, vi har så godt som aftalen i hus. Vores fremlæggelse af markedsføringsstrategien var superfantastisk, det kørte bare for os begge.

– Okay, det er jeg glad for at høre.

– Jeg har aftalt med Peter, at vi mødes i restauranten om en halv time. Jeg skal bare lige have et hurtigt bad, så er jeg klar. Hun sendte mig et frækt, drillende blik, – Vil du med i bad?

– Det lyder fristende, smilede jeg, men jeg takker nej, jeg har været i bad tidligere, i øvrigt ville du ikke kunne holde din aftale med Peter, hvis jeg sagde ja.

En halv time senere sad vi i hotellets restaurant. Peter og Janet havde stadig travlt med at fortælle om deres fantastiske møde. Vi bestilte alle tre hummer og champagne. Jeg var egentlig ikke så sulten længere, men Peter insisterede på, at vi skulle flotte os. Han hævdede glasset og lænede sig tilbage i stolen med en arrogant attitude.

– Prøv lige at hør her, Anna, sagde han og nippede til sin champag-

ne, vi styrede for vildt. Uanset hvad de spurgte om, havde vi svar på tiltale, de kunne ikke sætte en finger på noget som helst. Der var ikke den ting, vi ikke havde taget højde for, han lænede sig frem i stolen. Ved du, hvad det betyder for vort renommé ude i verden?

– Uden tvivl noget godt, svarede jeg lidt tørt, da jeg syntes, hans spørgsmål var irrelevant, det sagde ligesom sig selv, at det havde stor betydning.

Janet lagde sin hånd på min arm, – Skat, jeg lover, at vi skal hygge resten af ugen, når aftalen er underskrevet i morgen. Jeg ved godt, det er dødsygt at gå rundt alene.

Jeg så forbavset på hende. – Undskyld mig, men hvem siger, at jeg har kedet mig? Så vidt jeg ved, er der ingen af jer, der har gjort jer den ulejlighed at spørge, hvad jeg har lavet i dag.

– Du har ret... undskyld. Det her fylder bare så meget. Hvordan har din dag så været?

– Interessant... og underlig. Jeg må sige, at New York er mangfoldighedernes by. Menneskene her er meget imødekommende og åbne.

Jeg fortalte om mit møde med John og Roberta i Central Park og om de tankevækkende sammentræf, der var med John, der for nylig havde været til en workshop i København med temaet; EN VEJ TIL BEFRIELSE og om Robertas erkendelse af, at hendes liv i mange år var en illusion.

– Jeg forstår ikke, hvorfor dit møde med John var så specielt, sagde Janet og trak uforstående på skuldrene. – Okay, han har været i København til en workshop, men det er vel ikke så specielt.

– Da jeg kom tilbage til hotellet i dag, tænkte jeg over, hvor jeg havde hørt om EN VEJ TIL BEFRIELSE. Jeg vidste, at jeg havde hørt det før, men kunne ikke placere det. Så kom jeg i tanke om den dag, jeg var i København med Barbara. Her mødte jeg en mand på Købmagergade, som gav mig en flyer med netop den overskrift. Han sagde også, at han kunne se i min aura, at jeg havde brug for lige præcis denne her

workshop. Jeg tog min taske og hev den op. John sagde, at vi skulle noget sammen, måske jeg skulle have været på den workshop.

Peter og Janet måtte medgive, at det var lidt underligt, men var også overbeviste om, at det nok bare var et tilfælde.

– Det sagde jeg også til ham, men han var altså overbevist om, at intet er tilfældigt.

– Ja ja, Peter rystede på hovedet og lavede himmelvendte øjne, mens han omhyggeligt fiskede et stykke hummer ud af skallen, det kunne da være interessant at vide, hvordan han så vil forklare krig, død og elendighed. Er det heller ikke tilfældigt?

– Det ved jeg ikke, jeg siger jo ikke, at jeg er enig med ham, men hvis jeg ser ham igen, vil jeg da spørge. Faktisk var John overbevist om, at vi ville mødes igen, grinte jeg lidt nervøst, hvis det sker, vil jeg nok revurdere min holdning til tilfældigheder.

– Hvad med hende posedamen, hvad var der med hende, spurgte Peter oprigtigt interesseret.

Jeg fortalte ham, hvordan jeg havde haft det den sidste måned og om min drøm, hvor omdrejningspunktet var mit liv som en illusion og søgen efter sandheden. Til min store overraskelse lyttede de begge opmærksomt.

– Jamen, hvad skal jeg sige om posedamen. Kort fortalt, så var hun i sin tid ansat i Cozak og havde en stilling højt oppe i hierarkiet. Hun erfarede, at hendes personlige venner og kolleger var løgnere og korrupte, og det gik op for hende, at det liv hun havde levet var en illusion. Hun mistede hele sin opsparing, som hun havde sat i aktier i Cozak, så af flere grunde måtte hun tage sit liv op til revision og besluttede sig i den forbindelse for at bo på gaden. Tilsyneladende var det her, hun bedst kunne finde ind til et liv uden løgne og bedrag.

– Hold da op, sagde Janet forbløffet, det lyder da som noget af en drastisk beslutning. Nu skal du vel ikke til at være posedame i din søgen efter sandheden?

– Du kan være ganske rolig, jeg er overbevist om, at der også findes andre veje til en højere sandhed uden illusioner end lige at blive posedame.

Peter slog uforstående ud med armene.

– En højere sandhed uden illusioner! Jeg forstår ikke helt det med den negative fortolkning af begrebet illusion, hvorfor er det så slemt? Jeg mener, det er det, vi lever af i reklamebranchen. Folk vil gerne snydes, de ved, at reklamerne ikke taler sandt. Vi, i reklamebranchen, spiller bevidst på folks følelser. Vi opfinder folkets behov og overbeviser dem om, at de slet ikke kan leve uden et bestemt produkt. Vi har magt, forstår du. MAGT.

Jeg kunne se, at hans smaragdgrønne øjne slog gnister, når han sagde ordet MAGT, som om det gav ham en berusende følelse af at være noget ganske særligt.

– Hvorfor er det nødvendigt, hvorfor kan vi ikke bare være ærlige i vores udtryk? sagde jeg frustreret og slog hånden i bordet, ikke hårdt, bare en markering af, at jeg var fortvivlet over den ligegyldige og arrogante holdning han havde og min manglende evne til at argumentere for min sag.

– Jamen, prøv nu at høre her, Anna, sagde Janet i en lidt nedladende tone, Det er jo fuldstændig naivt at forestille sig et liv uden illusioner. Det er en del af livets spil og vilkår, og så længe der er nogen, der lyver og bedrager eller undlader at fortælle hele sandheden, må vi andre følge trop. Og tro mig, den slags mennesker vil der altid være.

Jeg var rystet over deres resignerende måde at anskue begrebet på, som om vi bare måtte acceptere, at sådan var det, uden at føle trang til at gøre noget ved det. Jeg kunne mærke, at jeg blev vred og følte mig ikke taget alvorligt, men bare latterliggjort.

– Jeg tror, vi skal stoppe diskussionen her, sagde jeg med irritation i stemmen. – Vi bliver ikke enige. Jeg tømte mit glas og lænede mig tilbage i stolen med armene over kors.

– Du må da kunne klare, at der er andre, der har en anden holdning

end din, sagde Peter vedholdende og fyldte mit glas op med mere champagne.

– Det kan da ikke være rigtigt, at vi alle bare skal lade stå til, fortsatte jeg tydeligt provokeret. Det bliver jo ikke anderledes, hvis vi ikke hver især som individ tager ansvar for vores liv og udtryk. Jeg ved ikke, hvor ordene kom fra, de væltede bare ud af munden, men det føltes rigtigt at sige, tage ansvar og vi kan ikke bare lade stå til... hvad er I bange for, fortsatte jeg kampberedt. Hvorfor er sandheden så svær at sluge, hvorfor alt det blændværk?

Peter lænede sig igen tilbage i stolen, lagde benene over kors, foldede hænderne om glasset og smilede overlegent til mig, mens han nippede til sin champagne.

– Anna, Anna, søde Anna, hvad er sandheden? Er der overhovedet nogen, der ved, hvad sandheden er for en størrelse?

– Sandheden er god og kun god, svarede jeg prompte uden helt at vide, om det nu var fyldestgørende nok.

Peter brød ud i en nedladende latter, der hurtigt udviklede sig til et grineflip. Janet grinede med, men forsøgte at beherske sig, da hun kunne se, at jeg på ingen måde syntes, det var sjovt.

– Stop, Anna, stop, jeg får mavekrampe, sagde han og lænede sig forover i latterkrampe, så han nær havde spildt sin champagne. Han tog servietten fra sit skød og tørrede øjnene. – Hvor er du sød og naiv, Anna, sagde han på en nærmest kvalmende måde. – Jeg forstår så udmærket, at Janet er tiltrukket af dig.

Hans sarkastiske latter fik mig til at stoppe samtaleemnet. Jeg så vredt på ham, derefter på Janet, der sad med flakkende, rådvilde øjne uden antræk til at reagere. Jeg rejste mig vredt fra bordet uden at sige noget og gik med hastige skridt ud af restauranten. Tårerne begyndte at løbe ned ad mine kinder. Jeg følte mig latterliggjort og ydmyget.

Mens jeg ventede på elevatoren, kom Janet løbende, – Anna, kom tilbage, han er bare en stor idiot lige nu.

Jeg vendte mig om og så hende lige ind i øjnene. Hun så forskrækket ud, da hun så, hvor såret jeg var blevet. Hun tog mig i sine arme og holdt mig tæt ind til sig.

– Kom nu tilbage, det er da fuldstændig ligegyldigt, hvad han mener.

– Lad mig nu bare være. Jeg skubbede hende væk fra mig. – Jeg er ikke sulten, og jeg er træt, jeg har bare lyst til at være mig selv lige nu, du skal ikke vække mig, når du kommer op.

Kapitel 3

Jeg sov uroligt den nat og vågnede igen meget tidligt. Janet sov stadig, så jeg listede i bad og gjorde mig klar til dagen. Inden jeg gik, skrev jeg en seddel, hvor jeg fortalte, at jeg var okay, og at hun bare skulle ringe, når hun var færdig med dagens arbejde. Jeg huskede at skrive, xxx JEG ELSKER DIG, for at signalere at alt var godt igen, og at vores lille, verbale sammenstød allerede var glemt.

Jeg gik omkring i de nærliggende gader for at finde et sted, hvor jeg kunne spise morgenmad. På hjørnet af 7th Avenue og 58th Street fandt jeg Le Pain Quotidien, en økologisk café, som både så hyggelig og indbydende ud. Jeg var dårligt kommet ind i caféen, før jeg blev mødt af en ung, smilende kvinde.

– Velkommen til Le Pain Quotidien, kan jeg hjælpe?

– Ja tak, jeg kunne godt tænke mig noget morgenmad.

Hun viste mig venligt hen til et bord, hvor jeg havde udsyn til hele caféen og gaden med det pulserende liv kørende forbi udenfor vinduet. Der var en særlig stemning i rummet, nærmest som var jeg trådt ind i en café langt ude på landet, men jeg befandt mig i hjertet af New York City. Det var meget specielt. De fleste af væggene var rå mursten. Borde og stole var af lyst træ. Her duftede af nybagt brød, frisk korn, kaffe og ubehandlet træ. Jeg bestilte parfait med hjemmelavet mysli, omelet med parmesan og pesto, frisk frugt, groft brød og kaffe, alt sammen økologisk, et overdådigt måltid, men jeg var sulten.

Jeg kunne ikke komme mig over, hvor speciel New York var. Tænk, at man kunne opleve en så gennemtrængende landlig stemning i en

café midt i New York City. Mit humør var blevet bedre, og jeg smilede ved mig selv ved tanken om alt det, Janet og Peter gik glip af.

Da klokken nærmede sig halv ti, betalte jeg min regning og begav mig mæt og veltilpas i retning af Central Park for enden af 7th Avenue, hvor Roberta ville stå klokken ti.

Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle vente mig af mit møde med Roberta i dag, jeg havde jo kun mødt hende ganske kort. Et øjeblik fik jeg dårlig samvittighed over at have siddet og spist mig mæt i et overdådigt måltid, og nu skulle jeg se et spisested for hjemløse. På den anden side havde hun selv valgt at være hjemløs...

Jeg var fremme ved det sted, hun havde anvist, lidt i ti. Et stykke nede ad vejen kom hun gående i et roligt tempo med sin trækvogn efter sig. Da hun nærmede sig, fik hun øje på mig og vinkede.

– Kære ven, hvilken dejlig overraskelse. Hendes stemme var varm og imødekommende.

– Hej Roberta, dejligt at se dig. Jeg følte en uforklarlig uro i kroppen.

– Kom, Anna, lad os gå med det samme, vi har et stykke vej at gå. Wilhelm gemmer altid mad til mig, han er sådan en *dejlig* ung mand, en stor og stærk afroamerikaner med et smukt hjerte. Ham skal du møde, sagde hun og sendte mig et hemmelighedsfuldt smil, der fik hendes øjne til at funkke i formiddagssolen.

– Det vil jeg se frem til. Jeg smilede høfligt og tænkte ved mig selv, at hun nok prøvede at være Kirsten Giftekniv. Der var ingen grund til at fortælle hende, at jeg slet ikke var til mænd og allerede var i et forhold til en kvinde.

Da vi havde gået i godt en time, stod vi ved indgangen til The Holy Apostles Soup Kitchen. En rød murstenskirke af ældre dato med et enkelt spir forrest på kirken. Den var væsentligt mindre, end jeg havde forestillet mig. Alt var så stort her i New York, men kirken forsvandt næsten mellem boligblokkene omkring den. På siden af kirken stod en

skurvogn af en slags, hvor der kom og gik mennesker, der så mere eller mindre forhutlede ud.

– I vognen dér, kan man få en samtale med en professionel rådgiver, sagde Roberta og pegede på skurvognen, de kan hjælpe med alt lige fra tøj på kroppen til indlæggelse på en afvænningsklinik for alkohol eller stofmisbrug.

– Okay, sagde jeg stille og tænkte ved mig selv, om vi også havde sådan noget hjemme i Danmark.

– Det er gode mennesker, alle sammen. Nogle af dem har bare lidt problemer med at få deres liv til at fungere i kortere perioder, andre i længere. Ser du, det er hårde tider for mange mennesker. Flere er blevet fyret på grund af krisen, også mennesker med gode stillinger. Hun sukkede dybt. – Når de ikke kan betale deres afdrag og ikke har penge til at brødføde deres familie, kommer de herhen og får hjælp. Hende dér, Roberta pegede på en ung lyshåret kvinde i køen med et lille barn på armen, hun havde job som lærer på en af de bedste privatskoler i New York, men blev afskediget på grund af nedskæringer, hun var den sidst ansatte. Manden gik fra hende umiddelbart efter, og til sidst kunne hun ikke betale sine afdrag på huset. I dag bor hun på et lille, lejet værelse længere ned ad gaden.

Jeg følte mig dårligt tilpas ved synet af de mange mennesker, der stod og ventede på at komme ind i kirken for at få lidt mad. Jeg fortrød et øjeblik, at jeg overhovedet var gået med og undrede mig igen over, at jeg havde sagt ja til det her. Min utilpashed blev ikke bedre af den ramme lugt af sur sved, snavs og alkohol, der hang tungt i sommervarmen. Jeg undrede mig over, hvorfor der ikke også var steder, hvor de hjemløse kunne få et bad.

– Kom, min ven, sagde Roberta og tog mig under armen, lad os gå ind og få noget at spise.

Flere hilste hjerteligt på hende på vej ind i kirken. Jeg bemærkede,

at hendes humør og kvikke bemærkninger fik et smil frem på læben hos dem, hun hilste på. Hun var uden tvivl vellidt.

Kirkerummet var stort og smukt. Der var højt til loftet. Det summede af liv ved de runde borde, som var sat op i hele rummet. Nogle snakkede, et barn græd, en anden var højroset, men der var en god, varm stemning. Enorme hvide søjler stod på rad og række og var forbundet med hvælvinger mellem hver af søjlerne. Det så næsten helt oldgræsk ud. Vinduerne var smalle og udsmykket med religiøse billeder i glasmosaik, der fik sollyset til at danse i rummet i flere farver. Jeg lod blikket glide rundt, det var overvældende at se, hvor mange mennesker stedet her hjalp.

En stor, bredskuldret, mørk, skaldet mand kom smilende hen til os. Jeg tænkte, at det nok var ham, Roberta havde omtalt.

– Hey, Roberta, altid en fornøjelse at se dig.

Manden havde en dyb, rå stemme, der passede til hans store krop, men hans udstråling var mild og sympatisk. Han tog Robertas hånd i begge sine store hænder og gav den et klem.

– Wilhelm, min kære, kære ven... jeg har taget en ny ven med, som du skal møde, hendes brune øjne strålede, Anna, det er Wilhelm, Wilhelm, Anna.

Forlegent rakte jeg hånden frem for at hilse. Jeg følte mig beklemt ved situationen og havde det dårligt med, at jeg overhovedet var her. Det var jo ikke en zoologisk have. Hvad ville han ikke tænke om, at jeg var her, jeg vidste det jo dårligt selv.

– Så du har fået fornøjelsen af Robertas selskab, klukkede han med en dyb latter.

Hans glimt i øjet fortalte, at det ikke var første gang, hun havde taget en fremmed med.

– Nå, Roberta, nu skal jeg hente din mad. Vil du have noget med, Anna?

– Nej tak, ellers tak. Lidt ice tea, måske, hvis I har det?

– Naturligvis.

Et øjeblik efter kom han med ice tea til mig og mad til Roberta, en tallerken med noget, der lignede macaroni and cheese, lidt ubestemt meligt grønt og lidt brød.

– Wilhelm, har du tid til at sidde ned et øjeblik? Jeg har en fornemmelse af, at Anna vil have gavn af at få en snak med dig.

Jeg kunne ikke rigtig finde ud af, hvad Robertas agenda var, hvis hun havde en, og hvorfor jeg skulle have gavn af at tale med Wilhelm.

– Naturligvis, jeg har altid tid til vores gæster.

– Mens jeg spiser, kan du jo fortælle Anna om stedet her.

Wilhelm parerede ordre og satte sig på stolen ved siden af mig, hans store krop fik den til at ligne en børnestol.

– Hvor er du fra, du har lidt accent, men taler glimrende engelsk?

– Jeg er fra Danmark, sagde jeg lidt genert. Jeg er på ferie med nogle venner. De skulle til noget møde her i New York, og så tog jeg med. Det er en dejlig by.

Jeg rykkede mig lidt uroligt rundt på stolen og vidste ikke, hvad jeg skulle sige.

– Har I også sådan nogle steder for hjemløse og dårligt bemidlede i Danmark?

Jeg slog blikket ned i flovhed over ikke at kunne give ham et passende svar.

– Jeg ved det ikke... det tror jeg.

Wilhelm kunne tydeligvis se, at jeg følte mig ilde til mode ved hans spørgsmål, så han begyndte at fortælle om kirkens funktion for de ca. 1200 mennesker, der kom hver dag, året rundt.

– Ser du, det er ikke bare et spisested. Der er mange mennesker her, der bliver hjulpet tilbage til et almindeligt liv igen. Jeg selv er uddannet læge og arbejdede i mange år på et stort hospital her i byen. Jeg var stresset og tog stoffer for at klare presset. Dengang bildte jeg mig selv ind, at jeg kunne styre det, for jeg var jo læge og vidste,

hvor meget jeg kunne tåle. Han rystede på hovedet og sukkede dybt. – Jeg var godt dum dengang. Familie, børn, penge, det hele kørte bare derudaf. En dag havde jeg taget for meget kokain for at klare en fireogtyve-timers vagt, og det fik fatale konsekvenser for en patient. Jeg fejlvurderede en situation... Wilhelm slog blikket ned. – Jeg blev overmodig... patienten døde. Han stoppede op et øjeblik. Hans øjne blev triste, og furerne i hans ansigt blev mørkere og dybere. Det gav et stik i mit hjerte. Tænk, at han havde slået et andet menneske ihjel. En kold rislen ned ad ryggen fik mig til at ryste, som havde jeg fået kuldegysninger over hele kroppen, men jeg sagde ingenting.

– Hvor kynisk det end kan lyde, blev det min redning. Alt sker, som det skal, sagde han sagte og så eftertænksomt op mod hvælvingerne, der forbandt søjlerne. – Efter et langt forløb med afvænnning kom jeg til mig selv igen. Jeg har nu været clean i over to år. Mit liv tog en kovending, og jeg begyndte at beskæftige mig med alternativ medicin, spiritualitet og filosofi i alle mulige retninger og former, særligt budhismen fandt jeg trøst i. Hans ansigt lyste igen op, og kropsholdningen blev rank og afslappet.

Roberta sad i stilhed og spiste med et underfundigt smil på læben.

– Det må jeg sige, sagde jeg overrasket. Det havde jeg aldrig gættet, altså, at du er... eller var læge.

Wilhelm brød ud i en dyb, hjertelig latter, der gav resonans i hele kirkerummet, men ingen tog notits af det.

– Ja, det er interessant, hvor forudindtaget vi er som mennesker. Vi ser verden med ét sæt briller, briller der er tilsmudset med fordomme, blændværk og meget mere. Hele vores liv og opvækst er klistret på de briller, og det bliver vores virkelighed. Vi *ser* ikke det hele menneske og de nuancer, hvert enkelt individ rummer. Tænk, hvis vi kunne møde et andet menneske helt uden at dømme ud fra tidligere erfaringer, men bare være til stede i nuet, så ville du ikke have været så overrasket!

Jeg blev flov over, at jeg dømte ham på hans udseende og fremtoning. Han havde ret. På ganske få sekunder havde jeg digtet en historie om, at han nok var tidligere bandemedlem og nu var kommet ud af den kriminelle løbebane, og som tak for hjælpen arbejdede han nu som frivillig. På få sekunder havde jeg scannet igennem alle mine tidligere erfaringer og informationer om store, sorte, skaldede mænd.

– Du kan være ganske rolig, Anna, du er ikke alene, desværre, smilde Wilhelm. Han tav et øjeblik og trak på skuldrene. – Ja, jeg falder såmænd også i en gang imellem, men jeg gør mig yderst umage for at ”vaske snavset fra mine snæversynede briller,” så jeg i endnu højere grad kan se klart. Alle er vi i besiddelse af et rent og smukt sind, men af en eller anden grund har de fleste mennesker meget travlt med at tilsmudse det.

Snavset væk fra hans sind? Og briller, der er tilsmudset med... hvad var de tilsmudset med? Hvad mente han med det? Det hele lød lidt abstrakt i mine ører.

– Hvad laver du, når du er hjemme i Danmark? spurgte han interesseret og lagde hovedet lidt på skrå, han lyttede med så stort nærvær og intensitet, at jeg blev helt forlegen.

Jeg fortalte om mit arbejde som pædagog i en integreret børnehave i København. Han virkede meget interesseret i den måde, vi havde institutioner på i Danmark. Tilsyneladende adskilte de sig en del fra den form for dagpleje, de havde i USA.

– Har du lyst til, at jeg viser dig rundt og fortæller dig mere om stedet her?

– Det vil jeg meget gerne.

Vi rejste os og lod Roberta blive siddende. Hun så ikke engang op, da vi forlod bordet.

– Stedet startede i 1982 med at dele mad ud til de hjemløse. De første dage serverede de femogtredive måltider, i dag kommer der som sagt